

[Erhard Jakobsen]

ne og selvfølgelig også Ministerrådet skal afgjort støtte os i hele tiden at være opmærksom på, hvordan tingene kan laves, uden at der skal så meget papir og så mange formaliteter til. Men at der er så meget papir og så mange formaliteter, kan i hvert tilfælde ikke undre nogen, der har haft med lokaladministration og nationaladministration at gøre.

Til slut blot dette: jeg kunne ønske mig, at i første række vi herinde, men også befolkningen i øvrigt ville holde op med ustandselig at gøre op, hvad EF har gavnet os. Hvornår begynder vi en lille smule voksent og ansvarsbevidst at spørge: hvornår kan vi egentlig gøre noget, der gavner EF? Hvordan kan dette lille land med bare 5 millioner mennesker være med til at gøre noget, der gavner fællesskabet og derved fremmer nogle af de formål, som vi gerne ser fremmet? Jeg ønsker vore ministre held og lykke til at gøre den beskedne indsats, der er plads for, men gøre den sådan, at man sagde: Danmark gjorde i hvert fald sit for ikke at tale dansk og fremme Danmarks interesser. Det skal vi selvfølgelig, det er vi nødt til at gøre, men i første række dette: vi viste, at vi ikke bare spurgte: hvad gavner EF os? Men vi tænkte også på: hvordan kan vi gavne EF?

Gert Petersen (SF):

Jeg skal i denne omgang lade spørgsmålet om EF-Parlamentet ligge, det havde vi en debat om for nylig, og meningene har nok ikke ændret sig siden; der er også nok af andre problemer at tage fat på.

Først og fremmest synes jeg, man må slå fast, at det nu efter 5 års medlemskab kan konstateres, at medlemskabet ikke har svaret til de løfter, der fik et flertal til at stemme ja den 2. oktober 1972, at det samarbejde, der er indledt, er gået langt ud over den ramme, der blev forelagt vælgerne for 5 år siden, og som de sagde ja til. Samarbejdet er gået så langt og Romtraktatens artikel 235 anvendt så hyppigt, at bestemmelserne i grundlovens § 20 om, at suverænitet kun kan afgives i nærmere bestemt omfang, ikke længere har nogen realitet.

Videre, at de aftaler, som Norge og Sverige har indgået med EF, har vist, at højtudviklede industrilande kan fortsætte deres udvikling uden for fællesmarkedet. Og endelig, at landbruget og kun landbruget ganske vist

for en tid har fået en økonomisk gevinst gennem medlemskabet, men man må sige, dels at størrelsen af denne gevinst overdrives, dels at medlemskabet har forstærket langtidsproblemerne i dansk landbrug først og fremmest generationsskiftets problemer og på grund af den høje kornpris også problemerne omkring opbygningen af den animalske produktion. Hertil kommer, at EFs overskudsproblemer f. eks. inden for mejerisektoren også er blevet til problemer for dansk landbrug. Så er der et spørgsmål om de monetære udligningsbeløb, det skal jeg komme tilbage til.

Vi har lært meget, eller vi burde have lært meget – det er ikke alle, der har været lige hurtigt opfattende – i de 5 år, Danmark har været medlem, bl. a. at De europæiske Fællesskaber ikke er et fællesskab, men et instrument for stormagtsdominans. Argumenterne tæller, siger udenrigsministeren. Men hvad nu, hvis udenrigsministeren forlod sin egen drømmeverden og prøvede på at se på realiteterne?

Ser man på ordningerne med de monetære udligningsbeløb, som koster forbrugerne og skatteyderne så meget, og som skader Danmark, så er det stormagter som England og Tyskland, der drager fordel af disse ordninger. Ser vi på fiskeripolitikken, så vil vi se EFs politik dikteret af frygten for, at en stormagt som England skal tage sagen i sin egen hånd, noget som EF ikke ville kunne forhindre.

Inden for den økonomiske politik er det den tyske stormagts mangel på vilje til at føre ekspansiv politik, der er bestemmende for resten af EF-området.

På det sproglige område mener jeg, at vi er vidne til en sproglig imperialism, som er så alvorlig, at jeg senere skal komme ind på den.

De såkaldte europæiske Fællesskaber er i sandhed ikke noget fællesskab, men en organisation, hvor man skal kende sine interesser og slås hårdt for dem, hvis man ikke skal køres ned. Hvis det er et lille land, det drejer sig om, hjælper det ikke, hvor hårdt man end slås. Det er noget, man burde have lært.

Nu sker der jo noget stort, nu skal Danmark overtage formandskabet i EF og i Ministerrådet, og at dømme efter nogle af de udtalelser, der er fremkommet på det sidste, er det nu, der indledes en ny æra; jeg har næsten indtryk af, at den kommende for-